

Noves llengües a Espanya

He trobat aquest article que havia escrit ja fa alguns anys però com que el setge a les peculiaritats de Catalunya continua ben vigent, malgrat el temps trans-corregut, l'envio a Ronçana per a la seva publicació.

Alguns polítics del nostre país tenen tanta feina que, per poder emplenar la seva jornada de treball amb feina i més feina, han decidit que havien de trobar quelcom que fos total i absolutament imprescindible pel benestar dels ciutadans que els varen votar en el seu dia.

Per això, després de deu mesos de profunds estudis i d'intentar esbrinar quin seria el pitjor problema i que precisés d'una manera més profusa, ingent, dificultosa, difícil i delicada l'opció que mereixés la seva total i absoluta dedicació full time per trobar-hi solució, van arribar a la conclusió que era imprescindible canviar el nom de les llengües que es parlen a la seva Comunitat Autònoma.

Després de deu mesos d'estudis, debats en comissions, assessories d'experts filòlegs, la (no se quin tractament té) Senyora Presidenta de la Comunidad Autónoma de Aragón, Doña Luisa Fernanda Rudi, acompanyada dels diputats del seu partit, el Partit Popular, i dels que li donen suport per tenir la majoria i que són del partit PAR, han decidit que la llengua que es parla, de temps immemorials, a la franja aragonesa-catalana, i que s'anomenava català, a partir d'ara s'anomenarà **LAPAO**. És a dir: **Lengua Aragonesa Propia del Área Oriental** i, per a més conya, afegeixen una altra nova llengua que en diran: **LAPAPYP. Lengua Aragonesa Propia del Pirineo y Prepirineo**, que tinc entès es deia ARAGONÈS, però això és el menys important.

La veritat és que no me n'havia adonat: succeeix que tot el que he escrit fins ara ho he fet en LAPAO, ¡caram! ja sé una altra llengua, he augmentat la meua petita i humil cultura.

Jo m'he permès intentar ajudar-los amb un altre nom de llengua espanyola, ja que dir castellà o espanyol, com sempre, m'ha semblat una mica ridícul. Hem de canviar i, malgrat que no he gosat demanar-ho al Parlament de Catalunya ni a cap dels seus Honorables membres, sí que hi he trobat un nom, perdó, un acrònim que reflecteix, crec que prou bé, el nou nom de la llengua castellana. Proposo que es digui: **LLEPAM**, és a dir **Lengua española propia area de Madrid**, que crec que s'hi escau vist tot el que fan amb la nostra llengua.

Com podeu imaginar, tot el que queda escrit és tan sols per intentar no empenyar-me massa amb tota aquesta gentalla, que intenten, de la forma mes bar-roera que saben, que no puguem parlar el nostre mil-lenari idioma i que en aquells llocs que havien estat dins de la mateixa comunitat de parla, és a dir València, ses Illes Balears, ara la franja d'Aragó, quedin orfes de la seva parla materna. Ah! i no en parlem del Rosselló, perquè no és Espanya, i que en el seu dia el vàrem perdre pel malaurat Tractat dels Pirineus, però que mantenen el català a més del francès.

Una anècdota que em va passar ja fa més de cinquanta anys, i que és prou explícita en relació a la parla del Rosselló: Doncs bé, en el nostre viatge de nocces vam anar en tren a Paris. Un cop fora d'Espanya, és a dir, just passada la frontera amb França, va pujar al nostre vagó una senyora ja d'una certa edat que, en sentir que parlàvem en català, la meua dona i jo, se'ns va adreçar en el mateix idio-

ma. Jo li vaig demanar: D'on és vostè que parla una català tant bo? I la seva resposta la recordaré tota la meua vida. "soc francesa, de Perpignan, però nosaltres tan sols fa cent anys que som franceses i, per tant, encara ens sentim catalans". Vaig quedar d'una peça. Bocabadat, ja que, en aquells anys, quasi era motiu de denúncia si et sentien parlar en català a la teua pròpia terra.

Bé ja ho sabeu, no cal aprendre idiomes per anar a l'Aragó, amb el català ens en sortirem prou bé. I també a València i a ses Illes Balears, on parlen ara el Balear, abans parlaven el català/mallorquí, el Pla o català/menorquí, però que sempre ens ha permès entendre'ns. I és que si parlem el mateix idioma, que l'anomenin com vulguin, sempre serà català. I el més important és que podrem parlar i dialogar sense necessitat que ningú ens digui com ho hem de fer o com ho hem d'anomenar.

Res més, ja ho sabeu, a partir d'ara parleu, sense adonar-vos-en, dos/tres idiomes més.

Andreu Alpiste i Pérez

Projectes de serralleria
i forja

SERRALLERIA F.FRANCH, S.L.

www.serralleriafranch.com

Can Franch, s/n
Tel. 93 844 80 10
Fax. 93 844 63 28
Sta Eulàlia de Ronçana